

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 26. studenoga 2014.

[Multimedia]

Crkva putnica prema Kraljevstvu nebeskom

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Pomalo ružan dan, ali vi ste hrabri, čestitam! Nadam se da ćemo moći moliti zajedno danas.

U predstavljanju Crkve ljudima našeg vremena, Drugi je vatikanski koncil imao jasno pred očima temeljnu istinu koju se ne smije nikada zaboraviti: Crkva nije neka statička, nepomična stvarnost, nije samoj sebi cilj, već neprestano putuje kroz povijest, prema posljednjem i divnom cilju koje je Kraljevstvo nebesko, kojeg je Crkva na zemlji klica i početak (usp. Drugi vat. konc., Dogm. konst. o Crkvi Lumen gentium, 5). Kada razmišljamo o tome, opažamo da nam ponestaje mašte, možemo tek naslutiti sjaj tog misterija koji nadilazi naša osjetila. I u nama se spontano javljaju pitanja: kada će se dogoditi taj posljednji prijelaz? Kakva će biti ta nova dimenzija u koju će Crkva ući? Što će tada biti od čovjeka? Što će biti sa stvorenim svijetom koji nas okružuje? No ta pitanja nisu nova, postavljali su ih u svoje doba već Isusovi učenici: "Ali kada će se to zbiti? Kada će Duh pobijediti nad stvorenim svijetom, nad stvorenjem, nad svime...". To su ljudska pitanja, drevna pitanja. I mi ih sami postavljamo.

1. Koncilska konstitucija *Gaudium et spes*, suočena s tim pitanjima koja oduvijek odjekuju u čovjekovu srcu, kaže: "Nije nam poznato vrijeme dovršenja zemlje i čovječanstva niti nam je poznat način preobrazbe svemira. Prolazi, doduše, obličje ovoga svijeta izobličeno grijehom, ali smo poučeni da Bog pripravlja novo prebivalište i novu zemlju na kojoj će prebivati pravednost i čije će blaženstvo ispuniti i nadvisiti sve želje za mirom koje niču u ljudskom srcu" (br. 39). To je cilj kojem teži Crkva: to je, kao što kaže Biblija, "novi Jeruzalem", "raj". Više no o nekom mjestu,

riječ je o "stanju" u kojem će naše najdublje težnje biti ispunjene u preobilju a naše biće, kao Božjih stvorenja i djece, prispjet će punom sazrijevanju. Bit ćemo konačno zaogrnuti Božjom radošću, mirom i ljubavlju na potpun način, bez ikakve granice, i bit ćemo licem u lice s njim! (usp. 1Cor 13,12). Lijepo je misliti na to, misliti na nebo. Svi ćemo se naći tamo gore, svi. Lijepo je to, daje snagu duši!

2. U toj perspektivi lijepo je primijetiti kako postoji kontinuitet i temeljno zajedništvo između nebeske Crkve i Crkve koja je još uvijek na putu. Oni koji već žive pred Božjim licem mogu nas naime podupirati i zagovarati za nas, moliti za nas. S druge strane, i mi smo uvijek pozvani prikazivati dobra djela, molitve i samu euharistiju za ublažavanje patnji duša koje još uvijek iščekuju vječno blaženstvo. Dà, zato jer u kršćanskoj perspektivi razlika nije između onoga koji je već umro i onoga koji još nije, već između onoga koji je u Kristu i onoga koji to nije! To je presudni element, nešto doista odlučujuće za naše spasenje i za našu sreću.

3. Istodobno, Sveto pismo nas uči da ispunjenjem toga divnog nauma mora biti obuhvaćeno i sve ono što nas okružuje i što je plod Božjeg duha i srca. Apostol Pavao to potvrđuje na eksplicitan način, kada nam kaže da "i stvorenje će se osloboditi robovanja pokvarljivosti da sudjeluje u slobodi i slavi djece Božje" (Rim 8, 21). Ostali tekstovi koriste sliku "novog neba" i "nove zemlje" (usp. 2 Pt 3, 13; Otk 21, 1), u smislu da će sav svemir biti obnovljen i jednom zauvijek oslobođen svakog traga zla i same smrti. Ono što predstoji, kao ispunjenje preobrazbe koja je zapravo već u tijeku počevši od Kristove smrti i uskrsnuća, je dakle novo stvorenje; nije dakle posrijedi poništenje svemira i svega onoga što nas okružuje, već je riječ o tome da će sve biti privedeno svojoj punini bića, istine, ljepote. To je naum kojeg Bog, Otac, Sin i Duh Sveti, oduvijek želi ostvariti i ostvaruje.

Dragi prijatelji, kada razmišljamo o tim divnim stvarnostima koje nas očekuju, shvaćamo da je pripadati Crkvi doista divni dar, koji u sebi nosi upisan najviši poziv! Molimo dakle Djevicu Mariju, Majku Crkve, da bdije uvijek nad nama na našem životnom putu i da nam pomogne biti, poput nje, radosni znak povjerenje i nade među našom braćom.